

WWW.DKS.FOLKEKIRKEN.DK

Jon Hardon Hansen, Vesterland, Victor Madsen Greve, Frederiksstad, og Jacob Ørsted, Flensborg.

Kirkesiden

DE LIVSVIGTIGE ORD

Fra en tysk - her økumenisk - gudstjeneste med regulære præster. (Foto: dresden.de)

Forkyndelsen truet af præstemangel

[KIRKESIDEN] I 1970'erne og kort ind i 1980'erne var det muligt at gennemgå en særuddannelse i Danmark og derefter søge præsteembede på lige fod med og under samme vilkår som folk med en traditionel kandidatexamen fra Aarhus eller København. Kirkeministeriet oprettede særuddannelsen på grund af den mærkbare præstemangel, og uddannelsen har beriget det danske kirkelige landskab nord og syd for grænsen med mange dygtige præster. I øjeblikket er der ikke præstemangel nord for grænsen; men det er der i stigende grad syd for, og derfor må de ansvarlige forholde sig til spørgsmålet om, hvordan forkyndelsen fremadrettet sikres gode vilkår. Evangeliet skal jo forkyndes til hver ny generation.

PRÆSTEMANGEL

"Der Kirche gehen die Pastoren aus" (kirken mangler præster, red.) har man kunnet læse i forskellige aviser. Problemet er kort skitseret, at der er mange flere, der går på pension, end der er nyuddannede til at tage over. Og det til trods for, at Nordkirche over en årrække har skåret ned på antallet af præstestillinger. Og hvad gør man så? Ja, egentlig behøver man bare skele til forholdene på Færøerne, hvor man har kendt til lægmandsgudstjenester i generationer. Præsterne kan deroppe ganske enkelt ikke nå rundt til alle kirker, og så betror man en degn at forrette tjenesten.

LEKTORER & PRÆDIKANTER

Over en årrække har man i de store evangelisk lutherske landskirker syd for grænsen forsøgt at imødegå præstemangel ved at uddanne såkaldte "lektorer" og "prædikanter". Lektorerne kan på frivillig basis lede en gudstjeneste ved at læse de forekrevne bibelske tekster og en tilsendt prædiken.

Prædikanterne er uddannede til selv at gøre det teologiske arbejde og formulere prædikenen, ligesom de kan påtage sig opgaver i forbindelse med sjælesorg og undervisning. I landskirkerne i Braunschweig, Hannover og Oldenburg er der således hhv. 111 lektorer og 84 prædikanter, 1322 lektorer og 496 prædikanter, 71 lektorer og endnu ingen prædikanter; men lektorer kategoriseret B og C. Også i Nordkirche er præstemangel markant, og derfor har man ca. 200 lektorer.

DISSES UDDANNELSE

Uddannelsen frem mod overtagelsen af et sådant embede håndhæves forskelligt i de forskellige landskirker, ligesom der er forskellig indstilling til, hvor vidt de nye medarbejdere skal ordineres og bære præstekjole eller ikke, og hvordan en sådan præstekjole i givet fald skal se ud. Der er på tværs af landskirkerne heller ikke enighed om, hvilke opgaver en lektor må påtage sig. I den hannoverske landskirke har prædikanterne gennemgået en uddannelse hen over ca. 2 1/2 år, og for dem var aftalen hidtil, at de måtte gennemføre gudstjenester uden altergang. Kun med særlig godkendelse fra biskoppens side kunne prædikanten stå for nadveren. I november 2013 besluttede kirkens synode så, at prædikanterne generelt også kan gennemføre gudstjenester med nadver.

I DANMARK

I Danmark valgte man i sin tid, at der ikke skulle være forskel på præsterne. Var man retmæssigt kaldet af en menighed, blev man ordineret på lige fod med kandidater fra universitetet. Præstekjolen er den samme, ansvar og arbejde ligeså, så der sendes ikke forskellige signaler over for menigheden. Der skulle ikke opstå forvirring i menigheden. Et godt og stærkt signal, set med mine øjne.

SVÆR SAMMENLIGNING

Det er selvfølgelig svært at sammenligne de daværende forhold nord for grænsen med de aktuelle syd for grænsen. Ansættelsesvilkårene er f.eks. forskellige, idet ordningen syd for grænsen i høj grad bygger på det såkaldte "Ehrenamt". Hvilke muligheder for ansættelse er der med vigende medlemstal og dermed færre indtægter i kirkerne? Hvordan sikrer man sig, at der både bliver råd til at vedligeholde de mange skønne gamle kirker, og at pengene ikke bare placeres i mursten, men i højeste grad kommer den livsvigtige forkyndelse til gode, hvad der jo alt andet lige er den primære opgave for kirkerne. De ansvarlige i menigheder, i provstier, i bispekollegiet og i synoder skal have stor ros for at have taget udfordringen til sig og bestræbt sig på at finde løsninger for, at der kan fejres gudstjenester så ofte og så mange steder som muligt. (kilde: Evangelische Zeitung af 9.2.2014)

Viggo Jacobsen

AT REJSE ER AT LEVE

En sand historie fra de varme lande

[KIRKESIDEN] Efter godt tre uger som feltpræst for de danske styrker i Afghanistan skulle jeg rejse hjem til det kære Sydsvenske, og turen skulle vise sig at blive lang og begivenhedsrig. Afrejse fra Camp Bastion med et ophold på 12 timer i Dubais lufthavn, for dernæst at flyve til Doha, vente her i 5 timer, for så endelig at lette mod Kastrup og køre de sidste 4 timer i bil, før jeg var hjemme.

AT REJSE ER AT LEVE

H.C. Andersen sagde som bekendt "At rejse er at leve", men han har heller ikke været i Dubai eller Doha lufthavn, hvor der kaldes til bøn fem gang dagligt. For mig føltes det, som om der blev kaldt til bøn hvert kvarter. Efter at have spankuleret Dubai lufthavn tynd og spist og drukket mig en dom til, nåede jeg endelig midt om natten skranken, hvor jeg skulle tjekke ind til mit fly. "Sorry, Sir", lød det fra den pæne araber. "Men, hvor er dit boarding-pas?" Blandt mine mange papirer, troede jeg, så enfoldig som jeg er, at også mit boarding-pas lå. Men nej, væk var det. Så jeg kunne ikke komme med flyveren. Panik, panik... træthed og forspisthed og den evindelige kalden til bøn havde præget sind og sjæl. Den pæne araber mente dog, at jeg nok kunne tage et fly senere og alligevel nå forbindelsen fra Doha til Kastrup. Jeg skulle bare lige tjekke ind igen og rekvirere et boarding-pas i den anden ende af lufthavnen.

I DEN ANDEN ENDE

Jeg stavrede hen til skranken i den anden ende af lufthavnen og fik at vide, at jeg skulle ringe på følgende nummer for at tjekke ind. Nummeret var alenlangt, og der var kun en diktorisk stemme i røret, som bad mig ringe indenfor deres træffetider. Jeg faldt nærmest om på det blåtonede gulvtæppe, som ligeså stille opslugte mig med al min fortvivlelse. Den høflige araber forbarmede sig til sidst over mig, og gav mig det livsvigtige boarding-pas. Ved skranken stod der også en højgravid muslimsk kvinde og diskuterede med den ellers så høflige araber.

Han kunne kun engelsk, og hun kunne kun tysk, og hun bad mig derfor hjælpe. Det viste sig, at hun skulle betale ekstra, fordi hun havde for meget bagage. Dette ville hun ikke. Hun havde allerede betalt. Det endte med, at jeg betalte, så hun kunne rejse hjem til sin familie i Tyskland.

LÅNTE HENDE PENGE

Det vil sige, at hun lånte pengene, da hun hverken havde penge eller kontokort. Den ellers så høflige araber var måløs, og skældte mig nærmest ud og rystede på hovedet af mig. Han kendte disse kvinder, de lavede altid bøvl, og ved sidste udkald fandt de altid på mirakuløst vis nogle penge frem. Jeg sagde, at man nogle gange skal stole på sine medmennesker, og at det jo bare var et lån. Hun ville overføre pengene, når hun kom hjem. Han rystede endnu engang på hovedet. Jeg fik ikke lov til at gå mange skridt, førend den ene fremmed efter den anden kom hen til mig og spurgte, om jeg var den, der havde givet en ukendt kvinde penge. Jo, det var mig. Jeg vidste ikke rigtigt, om de grinede af mig eller fik respekt for mig. Hjemme i det juletravle Sydsvenske hørte jeg ikke mere. Så gik der tre uger, og pengene kom fra den muslimske kvinde med et "Dankeschön!" H.C. Andersen havde ret. "At rejse er at leve". Så kast dig ud i livet, rejs og vær glad for livet, for foråret nærmer sig, erantisserne og påskeliljerne popper op af jorden. Så kast dig ud på din livsrejse, hvor penge er meget, men ikke alt.

Victor Greve

Dubai lufthavn har en pæn størrelse. (Foto: dubai-airport.info)

LÆSERBREV

Moské støttes af kirkefolk

[KONTAKT] I et åbent læserbrev af 13. februar tilkendegiver biskoppen, domprovsten og 24 andre præster og menighedsrådsmedlemmer i Haderslev stift deres støtte til bygningen af en moské i Haderslev. Kirkesiden giver her læserne muligheden for at læse brevet: Når vi læser om chikane og forfølgelse af kristne i nogle af de mellemøstlige lande, fyldes vi med sorg og vrede, men vi ved, og vi glædes over, at

mange muslimske borgere i samme lande tager afstand fra chikane og forfølgelsen og følger med de forfulgte kristne. Vi ved fra vore muslimske bekendte her i landet, at de fleste herboende muslimer også tager afstand fra forfølgelse af kristne i muslimske lande. De ved af egen erfaring, at det er afgørende vigtigt, at forskellige religioner i samme land lever i fredelig sameksistens.

Vi, der alle er aktive i den danske folkekirke, ved, at det er muligt for muslimer og kristne at leve fredeligt side om side samtidig med, vi er i mission. Vi mener, det er vigtigt, at denne fredelige sameksistens, som vi kan iagttage her i Haderslev, nødvendigvis fortsætter. Det er derfor beskæmmende for os at opleve, at stærke politiske kræfter i Haderslev modarbejder det muslimske trossamfunds ønsker om at opfø-

re en moske i den udformning, det ønsker. Vi skal derfor opfordre Haderslev byråd til at være imødekommende over for trossamfundet, når sagen skal behandles i byrådet. Underskrevet af: Anders Ravn, Lise Kåg, Helge C. Jacobsen, Kim Eriksen, Marianne Christiansen, Hans Vium Mikkelsen, Carsten Ørnsholt, Rasmus Hejsel, Inge Lindhardt Mikkelsen, Edel Bjerre Hedegaard, Peter Vibe,

Kirsten Münster, Paul Erik Brodersen, Finn Wetter, Niels Krustrup, Mirjam Fibiger, Kim Nørbygaard, Christian de Fine Licht, Mikael N. Andersen, Bent Jespersen, Henning Hummelose, Erik Holmgaard, Dagmar Clausen, Brian Tolbøll Schmidt, Helle Meck, Henning Wehner